

De geschiedenis van de SVVN: Seizoen 1960 – 1961.

Als de jaren '60 aanbreken staan Bob Dylan en The Rolling Stones en andere verlichte geesten in de startblokken om een culturele revolutie te ontketenen in de westerse wereld. Op de klanken van de Rock & Roll werden vertrouwde waarden als God, gezin en koningshuis op de proef gesteld. Gelukkig liep de Nijverdalse bevolking niet voorop in deze ontwikkeling. Hier heerste nog de mentaliteit van het platteland. Werken voor de kost en in het weekend lekker voetballen. Deze activiteiten hadden over het algemeen meer prioriteit dan het streven naar allerlei 'maatschappelijke omwentelingen.'

Deze instelling blijkt ook uit het feit dat onze vereniging het predicaat 'Koninklijke Goedkeuring' had aangevraagd. Dat was een eer die je niet zomaar kreeg. Daarvoor moest eerst een passend reglement opgesteld worden, waarmee de ledenvergadering moest instemmen. Vervolgens moest de KNVB hier goedkeuring aan geven. Een hele procedure dus voor wat in feite slechts symbolische waarde had. Maar op 9 september 1960 was het zover: SVVN ontving het predicaat 'Koninklijk.' Menigeen was hier trots op.

Een vierde elftal?

SVVN speelde rond 1960 met drie elftallen in de zogenaamde bondscompetities. Maar aangezien de vereniging groeide, zou er een vierde elftal ingeschreven kunnen worden. Het bestuur wilde zeker weten dat hiervoor genoeg animo was. Daarom hield het een enquête onder de 54 leden die niet reeds in één van de bestaande elftallen uitkwamen. Daarvan reageerden er 36 positief. Dat zou toch voldoende moeten zijn, zou je dan denken. Maar zelfs met deze uitkomst was het nog maar de vraag of er altijd voldoende spelers aanwezig waren. Militaire dienstplicht en zaterdagarbeid belemmerden nog steeds veel spelers om regelmatig te kunnen voetballen.

De Toto kwestie.

Dan speelde er nog iets anders: Het verschijnsel van de Toto deed zijn intrede. Voor de jongeren onder ons: De Toto was een spel waarbij je tegen betaling wekelijks de uitslagen van de eredivisiwedstrijden kon voorspellen. Je kon er leuke geldprijzen mee winnen, maar uiteraard was het de bedoeling dat er geld over bleef voor de verenigingen. Deze Toto-inkomsten werden bij SVVN aangewend voor de financiering van de nieuwe kleedkamers, zo werd aan de bond meegedeeld, want hiervan moest men verantwoording afleggen.

Nu was gokken in die tijd een bezigheid die moreel gezien grensde aan zondig gedrag. Predikanten waarschuwden hier vanaf de kansel voor en menig gezin stond hier dan ook zeer huiverig tegenover. Het meedoen van SVVN aan de Toto had nogal wat voeten in aarde. De vraag was eigenlijk: Is meedoen aan de Toto gokken? (dan is het verboden) of is het een vaardigheidsspel voor ware voetbalkenners? (dan mag het wel)

Als gevolg hiervan werden SVVN, De Zweef en Des door de Convenant van predikanten uitgenodigd om deze kwestie te bespreken. De Nijverdalse dominees hadden er grote moeite mee dat SVVN, De Zweef en V.V. Nijverdal aan de Toto deelnamen. Ze vonden dit niet christelijk gedrag. Des deed niet aan de Toto mee, en werd ten voorbeeld gesteld aan de andere drie verenigingen. Zoals gebruikelijk speelde Des naar buiten toe het braafste jongentje van de klas.

Hoe het gesprek precies is verlopen weten we niet meer, maar in elk geval werd het invullen van een Toto-formuliertje voor vele liefhebbers jarenlang een vast onderdeel van hun zaterdagmiddag. Onderstaande krantenverslagen geven een goed beeld van de emoties die deze kwestie met zich meebracht.

(Buiten verantwoordelijkheid van de redactie.)

Als bestuur van de v.v. SVVN achten wij ons verplicht in te haken op het ingezonden stuk van de plaatselijke predikanten aangaande de voetbaltoto en de lezer de voorgeschiedenis van deze „reklamestunt” kenbaar te maken. Vooraf zij opgemerkt, dat wij geen enkele kritiek — integendeel zelfs — willen uitoefenen op het beleid van onze zustervereniging DES, met wie wij, tussen twee haakjes, op goede voet leven. Ons doel is enkel en alleen de zaak juist te stellen. Toen wij enkele maanden geleden tezamen met het bestuur van DES door het Convent van Predikanten werden uitgenodigd, hebben wij dadelijk aan deze oproep gevolg gegeven. Waarom voor deze vergadering de v.v. „Nijverdal” geen convocatie had ontvangen, is ons niet geheel duidelijk. Wellicht is het de heren niet bekend, dat deze vereniging ook Christen-leden kent. Of wanen zij deze Protestantse schaapjes al zo diep verloren, dat er geen eer meer aan te behalen is? Ligt hier niet een taak voor de predikanten ook deze mensen te wijzen op de wijding van de zondag? Gaan wij als mensen alleen „denken in geld” wanneer wij in de toto meespelen en kent alleen de toto één gelukkige winnaar, zonder daarvoor enige arbeidsprestatie te hebben geleverd? Is een prijs in natura niet gelijk aan een prijs in geld, wanneer hiervoor geen arbeid is verricht? Wel is ons op bedoelde vergadering duidelijk geworden, dat de begeerte naar een prijs in een verloting niet gelijk kan worden gesteld met diezelfde begeerte naar een prijs in de voetbalpool, althans volgens de mening van de predikanten. Of dit nu een krentebrood, een radio, een bromfiets, een televisietoestel, een auto, een woonhuis of een prijs in de voetbaltoto is, de begeerte naar die prijs is gelijk en zal dan ons geestelijk welzijn evenveel schade aandoen. Doch begrijpelijk is, dat dit niet gelijk gesteld kan worden, anders zou een verloting ten bate van een kerkelijk doel ook nagelaten dienen te worden.

Nu de toto reeds in een zover gevorderd stadium verkeert, menen de heren reklame te moeten maken voor een vereniging, die — **terwille van de goede vrede** — niet aan de toto deelneemt. Praktisch vanaf het beginpunt wordt er bij onze vereniging gepoold en nooit werd ons door de Protestantse geestelijkheid een strobreed in de weg gelegd. Toen was er wellicht kans dit „quvel” in de kiem te smoren. Allicht herinneren de aanwezigen zich nog de woorden van de voorzitter van de v.v. DES. Op de vraag hoe hij de tweede vergadering van deze vereniging tegemoet zag, antwoordde hij: „Ik zal hun de voor- en nadelen van de toto onder ogen brengen; de vergadering zal beslissen. Stemt men pro-toto, dan zullen wij ook gaan poelen”. En indien de voorstanders hun voorstel niet ingetrokken zouden hebben, dan zou ook DES aan de toto hebben meegedaan. Ondanks dit nemen toch zij, die dit willen, deel aan de toto bij een andere vereniging, uiteraard indien het bestuur tekent voor het lidmaatschap van deze persoon. Is het principe van de v.v. DES door zodoende niet aan de pool deel te nemen, anders dan

dat van SVVN? En geeft dit voor een predikant aanleiding zich dadelijk bij DES als donateur te melden? Wij zullen ons ledental gaarne uitgebreid zien, ook met principiële mensen, doch leden die op bovenstaande wijze met hun principe omspringen, liggen voor het grijpen.

Namens het bestuur van SVVN:

H. BERGBOER, voorzitter.

A. JANSSEN, secretaris.

INGEZONDEN

Antwoord op de verklaring inzake de Voetbaltoto

(Buiten verantwoordelijkheid van de redactie.)

Hoewel het verschijnsel van de voetbaltoto in Nijverdal reeds enige jaren geleden zijn intrede deed, oordeelt het Convent van Predikanten het nu plotseling nodig zich tegen het deelnemen hieraan uit te spreken. De drie aan de toto deelnemende Nijverdalse verenigingen „Nijverdal”, „De Zweef” en „SVVN” (zaterdagcompetitie!!) hebben tezamen in het afgelopen seizoen 65.126 zegels van 25 ct. verkocht. Dit betekent dat ze f 5600,- verdienen voor hun accommodaties etc., terwijl de KNVB een deel van het resterende bedrag gebruikte voor subsidies aan sportbonden buiten de KNVB. Meent het Convent van Predikanten, dat deze drie verenigingen door de gemeente dusdanig gesubsidieerd worden, dat ze deze gelden niet nodig hebben?

En nu de motieven. Welk zinnig mens laat zich zozeer door de toto beheersen, dat hij gaat denken in geld? Toch zeker niet een Christen, die sterk staat in zijn geloof. Bovendien: waar blijft het protest van de zijde der predikanten tegen de Staatsloterij? Deze dient dan nog alleen maar om de staatskas te spekken; dezelfde staatskas, die de sport zo in de kou laat staan. Waarom wordt de wijding der zondag geschaad door het volgen van de toto-uitslagen. Als men alle kerkelijke plichten nakomt, mag men dan niet een ogenblik wat anders doen dan napraten over de preek. De zondag is toch een rustdag? Daaronder versta ik een dag, waarop men zich ontspant na een week van arbeid. In verband met het derde punt, dat het geld niet verdiend wordt, wijzen we nog eens op de Staatsloterij. Bovendien: als men een prijs wint bij een loterij ten bate van de kerk of een Christelijke charitatieve instelling, wordt er dan ook zoveel misbaar over gemaakt? Wat het laatste punt betreft: door de voetbaltoto wordt de actieve sportbeoefening toch geen gokspel? De sportbeoefenaren genieten slechts de voordelen van de baten der toto. In ons land, waar de subsidies voor de sport belachelijk laag zijn, is de sporttoto de enige manier om ervoor te zorgen, dat de sportbeoefening in ons land nog niet verder achterop raakt. De toto heeft niets, totaal niets te maken met een goed Christen zijn. Het is alleen een zaak op leven en dood voor de Nederlandse sportwereld. Laat het Convent van Predikanten de mensen niet in 'n bepaalde richting trachten te dwingen. Iedere goede Christen kan zelf zijn keuze wel bepalen en het verbaast me niets, als sommigen voor de toto kiezen.

R. WOLTERS,

penslangast, Den Haag.

Sportprestaties

De drie seniorenelftallen van SVVN draaiden opnieuw een middelmatig seizoen. Om in het nieuwe seizoen beter voor de dag te kunnen komen, besloot men met een selectie te gaan werken. De 16 a 18 beste spelers konden dan onderling trainen en dat zou tot betere resultaten moeten leiden.

In goede harmonie werd aan het einde van het seizoen afscheid genomen van de legendarische Berend Vos als trainer. Vos gaf aan dat de nieuwe trainer meer zeggenschap over de opstelling moest krijgen. En dat gebeurde ook. Vanaf 1961 kreeg de trainer inspraak in het samenstellen van de selectie en van de opstelling van het eerste elftal. De elftalcommissie was niet langer alleen verantwoordelijk in deze.

Berend Vos was een eigenwijze trainer op wie SVVN zeer vaak een beroep had gedaan als er problemen waren. Hij had zich jarenlang onbezoldigd ingezet voor de vereniging. Als blijk van waardering kreeg hij daarvoor fl. 250,- aangeboden.

De jeugd heeft de toekomst

De vereniging had haar hoop overigens al enige tijd gericht op de A-pupillen. Die waren kampioen geworden, een zeer goede prestatie. Ook de andere junioren draaien allemaal mee in de bovenste regionen van hun competities. Men heeft dan ook veel vertrouwen in de werkwijze van de jeugdtrainers, de heren Ep Heuver, Wim Wijnen en Henk Vos en in de juniorenleiders, de heren J. Postma, Ap Scharphof en Jan ter Avest.

Deze laatste drie waren allemaal begonnen aan de opleiding tot jeugdleider en aan het eind van het seizoen haalden ze ook alle drie hun diploma. Daarvoor werden ze op passende wijze in het zonnetje gezet. Ze hadden immers menig vrije avond opgeofferd voor de goede zaak.

Overigens gaan ook junioren wel eens over de schreef, en dat kan tot schorsingen leiden. Tot dusver was het zo dat jongens die geschorst waren op zaterdagmiddag mee mochten met de bus naar uitwedstrijden van het 1^e. Daar werd een streep door gezet. Gebrek aan discipline mocht niet beloond worden...

Svlr: Bert Aanstoot, Rijk Wijnen, Hans Valk, Jan van Losser, Gerrit Scharphof, Jack Greevink en leider Henk Vos.

Onder: Henk Niezink, Henk Dekker, Dinand Hosmar, Johnny Blom, Wim Bouwhuis en Gerrit Bergboer.

In 1960 werd er voor het eerst een Sinterklaasfeest georganiseerd voor onze jeugdspelers. Ze werden getrakteerd op een warm drankje en een stuk brok. Gelukkig was er destijds niemand die zeurde over de huidskleur van Zwarte Piet of zo. Die was nog pikzwart en daar was je destijds als kind nog gewoon ouderwets bang voor.

Financiën.

Een terugkerend onderwerp is de financiële situatie van de vereniging. Op allerlei creatieve manieren werd er voor inkomsten gezorgd. Zo werden de kleedkamers verhuurd en ook verscheen het eerste reclamebord aan het veld. Deze eer ging naar de firma Havea-fabrieken uit Raalte. Het bestuur had vastgesteld dat dit bord minimaal fl. 25,- moest opleveren, maar Henk Companje slaagde er in een bedrag van fl. 60,- te bedingen. Een flink bedrag. Ter vergelijking: Een zitplaats aan het veld kostte in 1960 fl. 0.15,-

De volgende anekdote is typerend voor textieldorp Nijverdal. Om een paar centen bij te verdienen voor de vereniging werd de mogelijkheid bekeken om tegen betaling zogenaamd restgaren te verwijderen van de industriële hulzen van de Koninklijke Stoomweverij, beter bekend als de K.S.W.

Deze hulzen zaten in grote kisten. Zes bestuursleden gingen dat op een avond eens proberen. Het aanbod van de K.S.W. was dat de vereniging fl. 9,- per verwerkte kist zou krijgen. De conclusie van het bestuur was dat ze hier wel brood in zagen. Er werden 62 kisten geleverd en binnen enkele maanden maakte de K.S.W. keurig een bedrag van fl. 558,- over. Nu was het zaak om voldoende vrijwilligers bij elkaar te krijgen om deze klus te klaren. Dat vlotte helaas niet erg. De K.S.W. kreeg zelfs gebrek aan schoongemaakte hulzen en maande SVVN om sneller door te werken.

Om de leden zoveel mogelijk te motiveren werd besloten om deze werkzaamheden in de kleedkamer te verrichten. Dat alles onder het genot van een kleine versnapering en van leuke muziek. Daarvoor werd een radio met luidspreker geïnstalleerd.

Tevens werd er een prestatiepremie uitgelooft, en die werd verdiend door één van onze leden, de heer Postma. Hij bleek een topper te zijn in dit werk en kreeg hij als dank een plant, een banketletter en een vulpen aangeboden. Hij zal nog wel veel meer gedaan hebben, want later dat seizoen kreeg hij ook nog kaarten voor de interland Nederland - Roemenië.

Overig

Destijds kenden verenigingen nog geen kantines waar je na een wedstrijd een biertje kon bestellen. Het was gebruikelijk dat de spelers na een uitwedstrijd met de bus aanlegden bij een café. Dat is altijd gezellig, maar het kwam regelmatig voor dat spelers vervolgens niet op het afgesproken tijdstip terug waren bij de bus om de terugreis te hervatten. Dat gedonder moest voorbij zijn. Afgesproken werd dat de chauffeur op het afgesproken tijdstip zou vertrekken, ongeacht of iedereen aanwezig was.

Er vond nog een bus incident plaats waarvan dit keer een jeugdspeler het slachtoffer werd, namelijk Eric Companje, de zoon van bestuurslid Henk Companje. Henk had als taak om te controleren welke jeugdspelers mee mochten met de bus naar uitwedstrijden van het eerste elftal. Dat was een felbegeerd uitstapje en de indeling gebeurde dan ook aan de hand van intekenlijsten. Zo werden alle junioren zo eerlijk behandeld. Op een mooie zaterdag wilde Erik in de bus stappen. Hoewel hij zich daarvoor keurig had opgegeven, weigerde zijn eigen vader hem gedeceerd de toegang. Zijn naam bleek namelijk niet op de lijst te staan en Henk wilde voor zijn eigen zoon geen uitzondering maken. Daarmee zou hij immers de indruk wekken dat hij zijn eigen zoon voortrok. Later bleek dat medebestuurslid Henk Vos vergeten was om de naam van Erik op de lijst te noteren. Dat leidde tot grote irritatie over en weer, maar uiteindelijk werd de vrede natuurlijk weer aangenomen.

Tot slot: Dit seizoen worden de eerder besproken lichtmasten eindelijk geplaatst. Samen met de zitplaatsen langs het veld en de onlangs gerealiseerde nieuwe kleedkamers kunnen we spreken van een prachtige accommodatie. SVVN kan hier trots op zijn.

SVVN jeugd toernooi elftal naar Elburg 1961-1962,

Staande vlnr: Eef Ehrenhard, Dik van Zon, Ap Scharphof, Daan Timmerman, Henk Schoupink, Jan Ehrenhard, Willie Valk en Gerrit greevink,
Gehurkt: Herman Vos, Marinus Vrugteveen, Karkdijk(de katte), J.Scharphof en Jan Eeftink.

Eindstand seizoen 1960-1961 4^e klasse KNVB.

1	Voorwaarts	18	13	3	2	29	50	21
2	Vroomshoopse Boys	18	10	5	3	25	58	39
3	ASV	18	8	6	4	22	47	30
4	HHC	18	8	5	5	21	38	29
5	SVVN	18	9	1	8	19	54	33
6	Achilles	18	7	5	6	19	40	31
7	BCSV	18	5	6	7	16	22	34
8	Juliana	18	3	7	8	13	33	45
9	SSSE	18	4	3	11	11	36	54
10	Sporlust Glanerbrug	18	2	1	15	5	27	89

De sportvelden aan de Ericaweg.